

PHẦN 8

Tại phòng đợi chờ của công ty giày da "Shoes", Kỳ Long vừa từ phòng họp bước xuống. Còn chưa biết, chưa thấy ai gặp mình, chưa rõ ắt gặp gì, anh đã bị Tố Quyên giữa cho một trận.

- Đồ khốn nạn! Tôi hỏi anh, tại sao anh lại chia tay với Diễm Mi?

Sau phút phủ đầu, Kỳ Long bình tĩnh lại à! Thì ra Tố Quyên đến vì chuyện Diễm Mi. Bạn thân với nhau nên cũng dễ hiểu thôi.

- Hiện tại, anh đang họp, để phát thảo bản vẽ mặt hàng mới do anh vẽ, chuẩn bị cho chương trình hội chợ hàng thương mại sắp tới của các doanh nghiệp. Em đừng nói nặng nhẹ, kéo ảnh hưởng đầu óc anh.

- Tôi mặc kệ - Tố Quyên bắt cháp. Nàng vẫn nặng lời - Anh biết mình có đầu óc thì tôi phải nói cho anh thông, anh hiểu. Đàn ông gì mà tòi, vong ân bội nghĩa.

Toàn những lời quá nặng khiến Kỳ Long chau mày.

- Em hiểu anh được bao nhiêu mà nói anh tòi, vong ân bội nghĩa? Giữa anh và Diễm Mi dù yêu nhau, nhưng có quá nhiều chuyện khó nói, không thích hợp chưa hiểu nhau nên chia tay. Nếu kéo dài thêm thì sau này sẽ đau khổ còn nhiều hơn.

- Còn nói sau này nữa sao?

Tố Quyên sỗ sàng:

- Cái khó nói của anh có bằng những gì Diễm Mi bạn thân của tôi dành cho anh hay không? Những lúc anh buồn thì nó đem đến niềm vui, những lúc anh khó khăn, nó không ngại giúp đỡ. Mẹ anh vừa rồi bệnh suy tụy chết, nếu không có nó tiện tặn tiết kiệm, không có nó lặn lội mặc cho bị la mắng để quyên góp từng đồng để chữa bệnh cứu mẹ anh và cho anh có được ngày hôm nay. Rồi còn bao nhiêu chuyện nữa. Nó làm tất cả như thế là vì cái gì? Còn chưa đủ hay sao mà anh nói là không thích hợp? Chưa hiểu nhau nên chia tay?

Kỳ Long trăm ngàn cay đắng. Thực sự tấm lòng Diễm Mi dành cho anh là cả trời ơn nghĩa, tình cảm không nói nên lời. Tất cả lời anh nói là dối trá lòng mình.

- Tôi không quên! Nhưng đừng ngộ nhận sự giúp đỡ và ơn nghĩa là sợi dây ràng buộc tình yêu.

- Thế anh đổi lại cho Diễm Mi những gì?
- Là đau khổ, là nước mắt và bây giờ là mạng sống.
- Tôi không làm gì, cũng không cướp mất mạng sống của Diễm Mi.

Tố Quyên đáp nhanh trong cơn tức giận ngùn ngụt:

- Nhưng Diễm Mi vì anh mà uống thuốc tự vẫn, suýt chết. May nhờ người nhà phát hiện đưa vào bệnh viện kịp thời.

- Tự vẫn? - Kỳ Long hét hốt. Trời không lạnh mà anh lại cóng cả người, như xây xẩm đứng không nổi - Diễm Mi tự vẫn? Không...

- Anh không tin thì hãy đọc tờ giấy này nè. Đọc xong rồi hãy tự vấn lương tâm của mình xem: Một con người mà không biết suy nghĩ những việc mình đã làm thì được ví như thế nào...

Tố Quyên đưa tờ giấy mà khi nãy mình lấy từ tay mẹ chồng tương lai, bà Phượng Nga? Mẹ của Diễm Mi cho Kỳ Long đọc. Tờ giấy tuyệt mệnh của Diễm Mi để lại trước khi uống hàng chục viên thuốc ngủ...

"Xin lỗi ba mẹ, bà nội! Vì con đã không nghe lời, để rồi bây giờ trót lấy nhục nhã, không muốn sống nữa. Ở bên Mỹ, con đã từng yêu Phirid, từng đau khổ vì sự tan vỡ của mối tình đầu, nhưng lại không bằng một phần tình yêu hiện tại giữa con và Kỳ Long. Con đã hiểu thế nào là mối tình đầu tuy đẹp, nhưng chính mối tình cuối mới làm mối tình bắt diệt. Cuối, gần nghĩa với hết. Đối với con, tình yêu mà hết thì không sống được..."

Anh Long!

Có lần anh từng nói với em, một ngày nào đó, ba mẹ, anh Hai, gia đình em bắt anh và em phải xa nhau mãi mãi thì anh sẽ không sống nổi. Lúc đó, em cũng lí lắc đáp lại: "Em cũng thế". Sự xa nhau giờ đã thành hiện thực. Nhưng đau đớn hơn, kẻ gây ra chính anh và em chứ không ai khác. Chính những người yêu nhau thắm thiết lại tự kết thúc nhau. Vài dòng gởi lại. Em không trách, không hận mà chỉ giận anh chút xíu thôi. Phải chi anh sáng suốt hơn một tí... Anh quá non dại. Không lẽ trong mắt anh, tình yêu của tụi mình lại không bằng một lời nói khó nghe của người khác hay sao? Thôi... vĩnh biệt anh! Em thực hiện lời nói đây

Diễm Mi?

Trời! Kỳ Long chết đứng tại chỗ, tờ giấy trên tay anh không thả nhưng rơi khi nào không hay. Diễm Mi! Đừng em ơi... Đừng có sao em ơi! Anh hại chết em rồi! Anh có lỗi với em quá nhiều.

- *V*... ư...

Diễm Mi rên khẽ rồi từ từ hai mắt mở ra. Dù mệt rã rời trong người vì vừa súc ruột. Nhưng nàng vẫn nhận biết được nét đau khổ của người nhà bu quanh chỗ giường mình nằm.

Trong số ấy, bà Phượng Nga kêu khóc nhiều nhất.

- Diễm Mi! Sao con khờ quá? Con đâu thể vì một thằng con trai mà bỏ mạng sống, bỏ cha bỏ mẹ, bỏ gia đình mà chết được.

May nhờ đêm qua nội con vô phòng gọi con xuống ăn cơm nên phát hiện. Chứ... Con ơi là con...

Bà Thành Quang tay chống gậy run lên bần bật vì kích động:

- Cái thằng tên Long nào vậy? Biết con xảy ra chuyện này, ta cảm phứt hai đứa cho rồi.

- Ba đã nói con rồi, con không nghe. Rõ là cá không ăn muối cá ương, con cãi cha mẹ trăm đường con hư mà. - Ông Thành Minh chỉ thẳng tay vào người Diễm Mi nằm trên giường - Yêu người Việt Nam chỉ tổ khổ, không tốt đâu. Ba sẽ giới thiệu cho con một người Việt kiều hay người Mỹ giàu sang, hợp ý hơn nhiều.

Có lẽ ông Thành Minh vì quá lo cho con nên nói càn không nghĩ. Đến khi mọi người nhìn lại sau lời nói của mình thì ông mới sực nhớ a. Ừ! Góc gác mình cũng là người Việt Nam.

Hai mắt Diễm Mi lại đổ lệ đau khổ, giày vò, tuyệt vọng và cả ân hận. Đêm qua nàng đã làm một chuyện động trời vì tình yêu. Khờ dại... Tổ Quyên ngồi xuống, tận lại cái gối trên đầu Diễm Mi được cao lên tí.

- Đừng nghĩ ngợi gì hết! Quên đi! Hãy yên lòng đi mi! Tao đã giũ cho gã Kỳ...

Tổ Quyên không nói tiếp được nữa. Ngoài cửa, Kỳ Long đã lù lù đứng đó từ bao giờ. Anh đi thẳng vào trong thì bị Thành Nhật cản lại:

- Thằng khốn kiếp! Mày hại em tao ra nông nổi này mà còn dám vác mặt tới đây nữa hả? Tao đánh chết mày.

Dứt lời, Thành Nhật vung tay đấm thẳng vào mặt Kỳ Long một cái. Cú đấm quá nhanh và Kỳ Long cũng không né. Anh lãnh trọn, ngã nhào xuống đất, máu mũi ứa ra. Cá phòng bệnh viện nhôn nháo, bác sĩ phải tới can thiệp mới yên.

- Anh Thành Nhật! - Tô Quyên kéo Thành Nhật ra nhằm ngăn không cho anh đánh Kỳ Long nữa - Anh không nên đánh người ta ở đây. Không tốt đến bệnh tình của Diễm Mi. Chuyện này, anh ta là người gây ra, cứ cho anh ta nói gì với Diễm Mi. Chúng ta giữ im lặng nghe xem.

- Nó không đủ tư cách nói.

- Em và cả nhà chúng ta mong Diễm Mi có được sự ổn định trong người, phải sống chứ không bàn luận quan tâm đến tư cách của anh ta.

Thành Nhật đã yên, Kỳ Long lết tới giường Diễm Mi, anh nắm tay nàng:

- Diễm Mi! Cần gì phải vì anh mà đau khổ thế em. Anh là người đâu có ra gì, có đáng gì cho em yêu, cho em tiếc thương, cho em lấy cái chết để thực hiện lời tình yêu của chúng ta.

Sức khỏe trong người còn quá yếu, Diễm Mi chỉ nói bằng hơi rất nhỏ, nhỏ theo từng nhịp thở. Có lẽ nàng không ngờ Kỳ Long đến giữa lúc này, lại nghe được những lời tố khổ của anh. Vô ích, nước mắt đã rơi nhiều và đã hóa thành hơi tan biến trong không gian rồi: không thể lấy lại như ban đầu nữa.

- Anh... không cần phải khóc cho tôi đâu. Tôi đã khóc còn nhiều hơn anh, nói nhiều hơn anh, cộng thêm bao nhiêu lời nặng nề anh nói vào người tôi. Bây giờ... Có thể... có thể đủ lắm rồi.

Lời Diễm Mi không nặng, không đau nhưng Kỳ Long như cảm thấy như ngàn lưỡi dao cứa từ từ vào tim gan thịt da mình đau không kể xiết. Nước mắt chảy ra, nhỏ từng giọt vào tay Diễm Mi nóng hổi.

- Anh xin lỗi em! Anh xin lỗi em, Diễm Mi. Em cứ mắng, cứ giận hay thù hận anh nhiều vào, anh nghe, anh đón nhận tất, bởi anh là người có lỗi. Anh chỉ xin, chỉ mong em hãy nghe anh nói vài lời: Có em trong đời là một hạnh phúc lớn nhất, thế mà vì một chút mặc cảm tự ti, anh đã làm đau lòng em. Anh là thằng đàn ông ngu xuẩn nhất trên đời, thằng đàn ông tồi, vô ơn. Khi em đi rồi, anh cứ giày vô mình mãi.

Diễm Mi! - Kỳ Long hôn lên tay người yêu - Tha lỗi cho anh, chúng mình làm lại từ đầu nhé.

- Không! Lúc anh dí xấp tiền vào tay tôi, trả lại ơn nghĩa cho tôi, tôi và anh không còn nợ nần nhau chi nữa... Anh... Tôi mệt... Anh về... về đi.

- Diễm Mi!

- Nghe chưa thằng kia? - Thành Nhật quát thẳng - Em tao đuổi mày về đó.

- Diễm Mi! - Kỳ Long kích động hơn. Anh nhào lên nắm chặt tay người tình hơn - Hãy tha lỗi cho anh...

- Thật quá đáng! Không lẽ mỗi lần mắc lỗi là xin lỗi hay sao. Đi về! Đi về!

Thành Nhật lôi bừa Kỳ Long ra khỏi phòng, anh còn gọi bảo vệ bệnh viện tổng Kỳ Long đi. Xong, anh phủ tay. Cái phủ tay thờ phào nhẹ nhõm của người sợ người khác ở lại nói thêm điều gì sẽ đem lại bất lợi, ít nhất là khỏi lộ chân tướng khi chính mình là kẻ đã nói khích Kỳ Long.

Tố Quyên đứng vòng tay trước cửa phòng suy nghĩ:

- Em thật không hiểu, dù Kỳ Long đã nhận mình có lỗi đi nữa, nhưng em vẫn không hiểu tại sao anh ta lại nói chia tay với Diễm Mi trong khi em biết hai người đang yêu nhau sâu sắc. Phải có một lý do tâm lý nặng nề nào đó đè lên người anh thì gọi may ra. Điều này mình chứng khá rõ: Anh toàn là nói do mình bị mặc cảm, tự ái tự tôn gì đó...

Nghe Tố Quyên suy đoán, Thành Nhật sợ lộ nên mặt tái xanh.

- Thì do Kỳ Long thấy gia đình mình quá giàu, còn nó thì quá nghèo cũng nên

- Giàu - nghèo thì càng không đúng, bởi vì đâu phải bây giờ anh ta mới biết nhà cửa, gia cảnh của Diễm Mi.

- Ờ... ờ thì...

Tố Quyên càng suy đoán càng làm cho Thành Nhật lúng túng tìm lời biện hộ. Rất may, anh là người giỏi ứng phó do có “lăn lộn trong tình trường nên nhanh trí khỏa lấp:

- Thì người ta nói sao thì em nghe vậy đi. Em nghĩ làm gì?

- Chắc chắn anh ta bị ai đó nói bậy gì rồi. Để tìm hiểu xem.

Tố Quyên kết luận làm Thành Nhật rùng mình trong giây lát. Tố Quyên không chú ý đến chữ nếu không, sẽ hỏi khảo cho đến cùng thì thật là tai hại. Trong tình thế này, anh lo nhất là ngày cưới của hai người sắp tới. Anh sợ Tố

Quyên giận hờn, xảy ra chuyện gì là không hay. Anh quàng tay lên vai Tố Quyên cùng nàng bước vào phòng trở lại.

- Thôi, ngày cưới của mình chỉ còn hai ngày nữa. Hãy gạt hết những chuyện không vui này sang bên.

Dù vui, dù buồn, dù gia đình chồng gần đây luôn xảy ra nhiều chuyện, dù đưa bạn thân đang đau khổ, tuyệt vọng thì đúng hai ngày sau, Tố Quyên vẫn lên xe hoa về nhà chồng, làm vợ Thành Nhật. Một cái đám cưới rình rang thể hiện gia thế hai gia đình khá rõ.

Quà sính lễ đôi bên là căn nhà mới, nhiều vàng bạc nữ trang có thể thống kê lên đến bạc tỉ. Cha mẹ hai bên thấy môn đăng hộ đối, đẹp mặt đẹp mày, thom lây bà con xóm làng. Tố Quyên hãnh diện đôi chút...

Ngồi trên giường. Ngược với tâm trạng vui vẻ náo nhiệt ban ngày. Đêm nay, đêm tân hôn của mình, đêm đầu tiên về nhà chồng, Tố Quyên bỗng suy nghĩ nhiều. Suy nghĩ về chuyện Diễm Mi.

Cả ngày nay, dù lòng trong vòng vầy của bạn bè, nhưng Tố Quyên không để lạc đôi mắt chú ý đến Diễm Mi. Đã khỏe trong người, đã ra viện; nó đã nở nụ cười trong ngày cưới của anh chị, song, mình biết, nụ cười khóa lấp tâm trạng buồn. Không buồn sao được. Vết thương lòng mới đó sao nguôi kịp. Phải chi mình biết rõ tất cả mọi chuyện để giúp nó được phần nào? Tại sao Kỳ Long - lại chia tay nó nhỉ?

Xoạt Thành Nhật đẩy cửa buồng tắm bước ra, vừa lấy khăn lau tóc cho khô vừa hỏi quan tâm vợ:

- Sao em chưa ngủ? Đợi anh?

- Em chưa muốn ngủ.

Vắt cái khăn lau lên thành ghế, Thành Nhật đến bên nựng vào má Tố Quyên:

- Hôm nay mệt quá hả?

- Không! Em nghĩ đến Diễm Mi và Kỳ Long.

- Lại Diễm Mi, Kỳ Long!

Đang quan tâm hạnh phúc vì hôm nay ngày cưới của mình, bỗng nghe Tố Quyên nhắc đến Diễm Mi, Thành Nhật khó chịu:

- Sao em cứ nhắc đến chuyện của Diễm Mi, Kỳ Long hoài? Hôm nay là ngày cưới của tụi mình, em không thể cho anh trọn vẹn một ngày vui vẻ nhất trong đời hay sao? Có thể em nói một câu gì có liên quan đến mình chẳng hạn.

Dù Thành Nhật đã than vãn, nhưng Tố Quyên vẫn thế. Nàng thờ dài:

- Nhìn Diễm Mi cứ như người mất hồn như vậy, em làm sao vui cho được. Nó vừa bạn thân vừa là em chồng của em. Em ruột của anh mà anh không quan tâm hay chú ý gì cả, anh khó hiểu thật.

Thành Nhật ôn tồn:

- Vậy giờ em lo được cái gì? Có thể Kỳ Long có môi tình khác thì sao?

- Em không tin.

- Chuyện riêng tư của người ta, em không tin, không có nghĩa là mình đúng.

- Thôi, mặc kệ! - Thành Nhật khoát tay gạt phăng - Giờ anh không quan tâm, anh mệt quá! - Thành Nhật đỡ người Tố Quyên nằm xuống - Anh buồn ngủ. Đêm trăng mật, anh muốn vợ chồng mình thật sự vui vẻ, thật sự hạnh phúc.

Tố Quyên khó chịu định nhào người ngồi dậy, nhưng Thành Nhật cứ giữ chặt người nàng nằm yên. Và một tràn nụ hôn cứ tới tấp vào môi nàng. Tố Quyên đành chịu. Thụ động. Hạnh phúc ngày đầu về sống cuộc sống vợ chồng đầu không thấy, chỉ thấy hình như ở con người Thành Nhật còn giấu giếm điều gì đó, hoặc mình chưa hiểu hết về anh mà đã vội quyết định trao tấm thân, sống cuộc sống vợ chồng với anh. Một sự thất vọng ngay trong đêm tân hôn. Diễn hình là chuyện của Diễm Mi. Em ruột của mình mà anh còn không quan tâm, thì một người vợ như nàng, liệu những ngày tháng sau này, có là hạnh phúc khi hai người vui tình vui nghĩa?

Chuông đồng hồ đã đổ mười hai giờ khuya, cái giờ của giấc ngủ và sự yên tĩnh phủ khắp con đường lên từng mái nhà, thôn xóm. Tiếng chó nhà ai sủa “gâu gâu” vang xa nghe rợn cả mình bởi giữa con đường vắng lạnh. Cột đèn điện vẫn đứng sừng sững tỏa ánh sáng, in rõ bóng hình một người con trai đang dỗi theo từng giấc ngủ của người tình. Kỳ Long! Lại một đêm nữa, không biết đây là đêm thứ mấy trong tuần anh đứng đây ngóng nhìn lên cửa sổ tầng ba của căn biệt thự nhà người ta.

Phòng vẫn còn để đèn, chắc bên trong cô bé vẫn chưa ngủ. Cũng giống như anh thôi. Anh cũng chưa ngủ, đang đứng chờ em ở dưới đây. Chờ một lần nào đó, em sẽ tới mở cửa sổ rồi nhìn xuống đường thấy anh. Lúc ấy, em sẽ xúc động lao nhanh ra đường, sẽ nằm trong vòng tay ôm chặt của anh như ôm chặt một vật gì quý báu nhất. Anh sẽ nói nhanh lời xin lỗi em, nói nhanh những nỗi khổ trong lòng để mong em hiểu, tha thứ cho sự ngu dại, non kém của anh. Diễm Mi! Anh non dại quá phải không em? Một lời nói đâu có là gì, chỉ là bước thử thách trong tình yêu, thế mà anh đã thất bại ngay từ đầu. Em trách mắng giận hờn anh đúng lắm. Nếu đã yêu thì phải biết đương đầu thử thách, phải biết đấu tranh mới đạt được ước mơ hạnh phúc, đó mới là tình yêu. Anh từng nói với em phải đấu tranh. Thế mà anh... anh đang đấu tranh hay chạy trốn đây? Chạy trốn? Phải, anh đang chạy trốn, trốn như một kẻ hèn gặp chút khó khăn lại nghĩ đến đôi chân. Nói được, làm không được. Suýt chút nữa còn hại chết em. Giờ vắng em, xa em, không còn em bên cạnh, không còn em ngồi bên đồng lửa, bên nồi khoai lang hôm nào trò chuyện tình cho nhau nghe, anh mới hiểu...ra... Hiểu lắm... Hiểu trong lắm muộn màng, khoảng cách từ lời nói đến hành động là một khoảng cách đầy khó khăn. Muốn làm được phải có sức mạnh, sức mạnh tình yêu. Rất tiếc, anh có mà không biết sử dụng, không biết trân trọng nên đã đánh mất. Anh bất tài vô dụng, anh không đáng! Không đáng sống để yêu em! Xin lỗi...

Đã mười hai giờ rồi ư? Mười hai giờ rồi. Diễm Mi, ngủ đi em! Hãy ngủ và mơ một giấc mơ đẹp. Giấc mơ có anh và tình yêu của đôi ta. Anh chỉ mong mình đến trong giấc ngủ của em thôi à, vào giấc mơ để làm gì nhỉ. Một giấc mơ về hình ảnh con người trái ngược với hiện thực thì thất vọng vô cùng. Còn anh... hiện thực thì không...không...

"Đừng để anh vào trong giấc mơ

Giấc mơ tuy đẹp nhưng trái tình người

Anh sợ

Anh là kẻ bất tài

Là người vô dụng

Rồi em thất vọng

Trái tim rỉ máu

Anh vẫn là cánh hoa tàn.

Hoa dại sợ ánh nắng đời

Đừng em... Đừng em...

Đừng mơ về anh..”

Vén mừng, ló đầu ra ngoài, Tố Quyên đã thấy Thành Nhật ả soạn áo quần rất đàng hoàng lịch sự. Một bộ comple áo trắng, quần xanh đậm, thắt thêm cà-vạt, đầu chải bóng mượt. Anh định đi đâu đó? Nàng dụi mắt hỏi:

- Còn sớm mà anh. Anh đi làm?

Sửa lại cái nịt quần, khoác lên mình thêm chiếc áo vest màu đen sang trọng, Thành Nhật quay lại, đưa tay nựng yêu vào cằm vợ khi nàng đứng bên cạnh.

- Anh ra sân bay chuẩn bị qua Mỹ để bàn giao công việc với đứa bạn. Mấy tuần trăng mật đã dồn ứ công việc cao như núi. Anh phải đi làm thôi.

- Đi Mỹ? Xa thế kia à? Sao anh không nói cho em biết?

Thành Nhật cười:

- Kinh doanh buôn bán, đi xa nhà là chuyện bình thường thôi Một lý lẽ hợp lý. Vợ chồng vui vẻ như thế là được rồi, phải lo làm ăn. Nhất là một ông giám đốc công ty liên doanh Việt Mỹ như Thành Nhật càng không thể. Sửa lại cà vạt nơi cổ áo cho chồng, Tố Quyên buồn đôi chút nhưng không níu kéo anh ở lại

- Có phải anh đang chuẩn bị xúc tiến ra mặt hàng mới, để tham gia hội chợ hàng thương mại của các doanh nghiệp sắp tới?

- Đúng? Sao em biết? - Thành Nhật ngạc nhiên tại sao vợ mình biết dự định làm ăn của mình.

- Em đoán vậy thôi. Tố Quyên đáp - Em nghe anh Kỳ Long nói bên công ty của anh cũng vậy. Em còn biết thêm, chính bản vẽ thiết kế hàng mới của anh được đề cử ra mắt khách hàng.

Thành Nhật im lặng khi nghe những tin quý báu này. Anh cũng hơi lo, vì quá biết tài năng vẽ thiết kế của Kỳ Long. Rất tài?

- Khi nào anh về?

- Xong công việc, anh sẽ về. Cũng ít thời gian thôi. - Thành Nhật hôn nhẹ vào môi vợ. Nụ hôn lấy lòng, xoa dịu phiền muộn, tặng thêm niềm hạnh phúc sớm mai. Anh đùa - Nhớ anh, định không cho anh đi hả?

Tố Quyên biết mình có nói không thì ảnh cũng đi, mà mình cũng không nên nói cản trở công việc của ảnh. Chồng lo làm ăn cũng là niềm hạnh phúc lớn lao trong lòng người làm vợ.

- Anh đi, nhớ giữ gìn sức khỏe. Mau về! Em mong.

- Ừ! Em ở nhà nhớ lo ba mẹ và Diễm Mi giùm anh.

Hôn lên trán vợ một cái nữa rồi Thành Nhật mới xách vali bước đi. Tố Quyên không hỏi gì anh nhiều, chỉ thêm phần vương bận. Ảnh có công việc và hướng đi của ảnh, nàng là người vợ, phải biết bổn phận, phải biết làm sao để trở thành chỗ dựa tinh thần cho chồng. Kể từ đây vợ chồng mình phải tự túc, công việc sẽ buộc hai người vắng mặt suốt. Buồn thật! Cái tâm trạng hạnh phúc và bồi hồi của những ngày đầu sống cuộc sống vợ chồng vẫn còn vương vất trong người...

*T*exas...

- Đó! cô mặc áo đỏ ở ghé X đó. Từ trên tầng hai nhìn xuống khoảng sân vũ trường, toàn cảnh ăn chơi của các giới, các thành phần thu vào tầm nhìn rõ mồn một. Thành Nhật nhìn theo hướng chỉ tay của đứa bạn thân, cũng là người hợp tác làm ăn với mình: Mako. Không khó gì khi anh nhận ra người mình cần tìm: Một cô gái. Anh không bao giờ quên cô gái ấy được cô đang sống một cuộc sống thác loạn trong vũ trường. Hiện đang đổi tình lấy tiền với một ông già sa đọa lớn tuổi hơn nàng gấp mấy lần.

Thành Nhật nhanh tay bấm vài tấm hình thu vào máy kỹ thuật số của mình.

- Mà cần gì chụp? Muốn bao nhiêu hình các cô khóa thân, bán tình, tao đưa cho- Mako nói - Tao chỉ không hiểu mà cần cô gái này để làm gì? Nói cho mà biết, cô ta là hàng quý, thu lại rất nhiều tiền cho vũ trường. Hay là mà muốn cô ta tạo cảm giác riêng cho mà?

- Bậy! Chính tao là người hưởng thụ cô ấy đầu tiên rồi cô ấy mới vào đây. Giờ tao đã có vợ. - Thành Nhật giải thích cho Mako hiết - Sở dĩ tao cần là công việc làm ăn của tụi mình ở Việt Nam chưa ổn định. Sắp tới phải tham gia chương trình hội chợ hàng thương mại của các doanh nghiệp, tao muốn cô ta giúp công ty mình khẳng định tên tuổi. Nếu thành công sẽ thu được lợi nhuận khá cao.

Nghe Thành Nhật nói đã tai vậy, Mako vẫn không hiểu tâm ý của Thành Nhật:

- Một cô gái làm điểm trong vũ trường thì liên quan gì đến việc làm của tụi mình mà mày đề cao?

- Con người sống ở đời, dù sống ở địa vị nào cũng có giá trị cả, điều quan trọng là mình biết sử dụng. Tao có cách của tao.

- Cách gì? Tao có thể biết không?

Không ngại, không cần giấu giếm bởi đây là đứa bạn thân, cộng tác làm ăn với mình, Thành Nhật ghé vào tai Mako nói khẽ.

Nghe xong, Mako lưỡng lự. Nhưng cuối cùng cả hai cũng cười hả hê.

Mako đập vào vai Thành Nhật:

- Không ngờ mày lại dùng chiêu "mỹ nhân kế" trong hoạt động kinh doanh. Được, tao sẽ làm theo ý mày, đưa cô ta về Việt Nam. Và tao cũng đích thân về đó xem sự thành công của công ty chúng ta.

- Hoan nghênh mày! Sẵn tiện coi hàng nào được được, đưa qua đây luôn. Theo tao thấy gái bên đó khoái qua đây làm ăn lắm.

- OK!

Mako cười khoái chí:

- Tuyệt quá! Tao bao vé. Mau đáp máy bay sang Việt Nam thôi.